

Піст за пророка

Сіліоті любила Президента Кімбола. Вона хотіла, щоб він одужав.

Ребекка Дж. Карлсон

Ґрунтується на справжніх подіях

“Живи наші душі, сповнюй серця і благословляй наш піст” (Гимнс, по. 138).

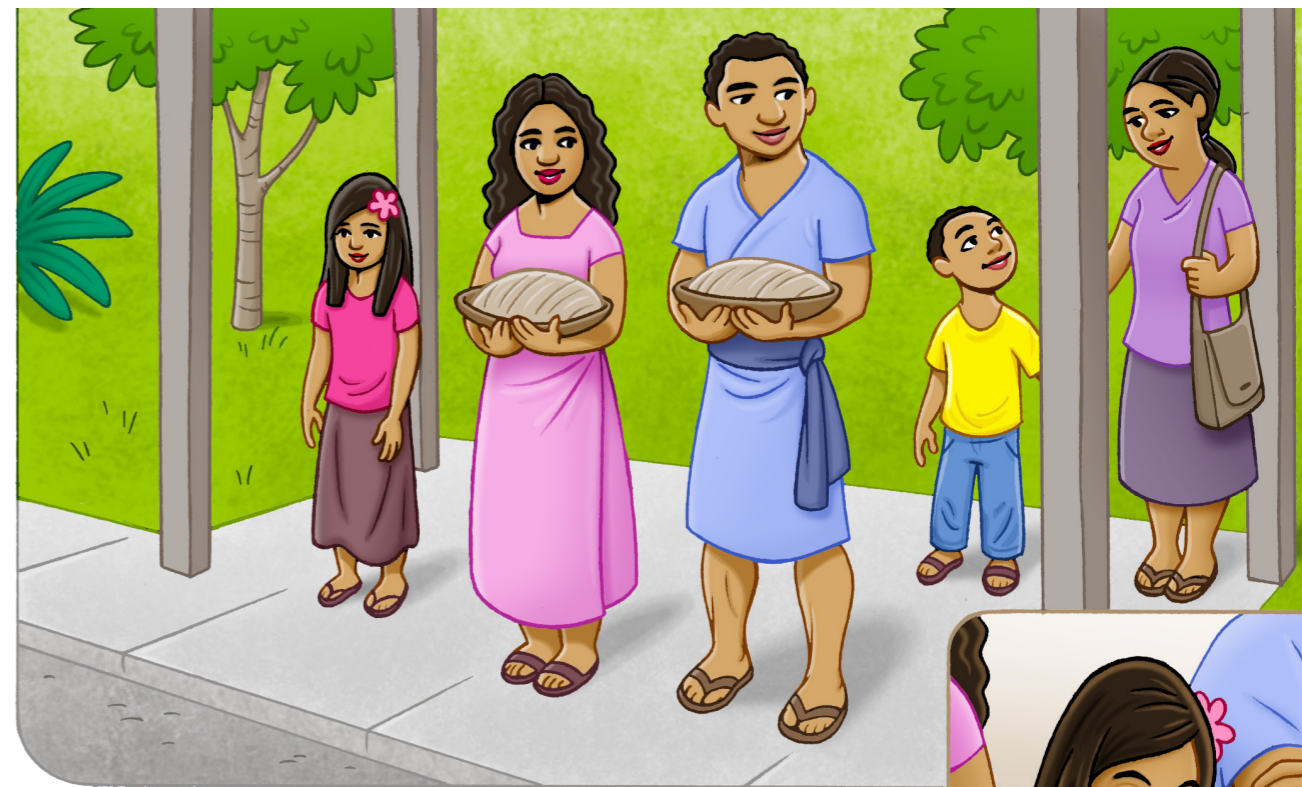
Ця історія сталася на Тонга в 1981 році.

Сіліоті йшла додому зі школи, минаючи дерева жовтої папаї і рожевуватих спілих манго. Коли вона побачила фрукти, то згадала про те, що дуже зголодніла. Вона також згадала, що сьогодні особливий день. Сьогодні всі у її колі на Тонга постилися за пророка, Президента Спенсера В. Кімбола. Пророк захворів, і йому треба було робити операцію. Цього вечора всі у колі зберуться на молитву і закінчать піст разом.

Коли Сіліоті дійшла до свого дому, то відчула запах їжі, що готувалась в “*ути*”, так називається піч. В животі засмоктало. Сіліоті була рада, що достатньо доросла, аби зараз поститися, але піст під час шкільного дня був важчим, ніж у неділю.

Сіліоті намагалася забути про голод. Вона принесла дрова і прибрала листя, яке впало з високих хлібних дерев, що затіняли її двір.

“Небесний Батько зрозуміє, якщо я зроблю малесенький ковточок води”,—думала Сіліоті, коли мила руки після роботи. Потім вона подумала про те, як сильно любить Президента Кімбола. Вона хотіла, щоб він одужав. Вона вирішила почекати.

Сіліоті сіла на ганку і поклала голову мамі на коліна. Вона була стомлена.

“Ти можеш закінчити піст, якщо тобі потрібно”,— сказала мама.

“Але я хочу поститися,—сказала Сіліоті.— Я можу це зробити”.

Коли прийшов додому з роботи батько, всі у сім’ї допомогли відкрити “*ути*”. Вони взяли свинину, загорнуту в листя, і плоди хлібного дерева, запечені в кокосовому молоці. Потім вони загорнули їжу в тканину і понесли до дороги, де будуть чекати на автобус.

Вони зустріли інші сім’ї по дорозі, усі несли свої страви. Усі вони

усміхалися і розмовляли, разом заходячи до автобуса. Сіліоті знайшла невеличке місце біля мами. Вона відчувала запах смачної їжі, поки автобус їхав по вибоїстій дорозі.

Було темно, коли автобус дістався до каплиці. Зайшовши в середину, Сіліоті разом з батьками, братами і сестрами та сотнями інших членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів стала на коліна.

Під час молитви Сіліоті молилася в серці: “Будь ласка, допоможи Президенту Кімболу знову одужати”. Вона знала, що кожна людина у приміщенні молилася про те саме. Спокійне відчуття всередині було запевненням, що з Президентом Кімболом все буде добре.

Коли вона відкрила очі, то бачила сльози на обличчях людей навколо неї. Усі ці люди постилися, і вона постилася разом з ними. Було важко, але вона це зробила!

Президент Кімбол одужав після операції і служив пророком ще чотири роки. ■

Автор живе на Гавайях, США.

ЧОМУ МИ ПОСТИМОСЯ І МОЛИМОСЯ?

“Піст і молитва нероздільні. Коли ми постимося і молимося з вірою, то стаємо більш сприйнятливими до відповідей на свої молитви і на благословення від Господа”.

Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння (2004), с. 82.